

HACIBABA BAĞIROVUN HƏYAT YOLDAŞI ARZU BAĞIROVA MƏRHUM SƏNƏTKARLA BAĞLI XATİRƏLƏRİNİ “KASPI”NİN “DOĞMALAR”INDA DANIŞIR

Hacıbaba Bağirovun həyat yoldaşı Arzu Bağirova:

“Teatrın bütün divarları, əşyalar, oturacaqlar dəyişsə belə, mənə onu xatırladır. Hər an elə bilirəm ki, pərdə arxasından Hacı çıxacaq. Mənim bütün xatirələrim onunla bağlıdır. Bu xatirələr heç vaxt silinmir”.

“XOŞBƏXT GÜNLƏRİMİN XATİRƏSİ MƏNƏ YETƏRLİDİR...”

Unudulmaz sənətkar kimi yaddaşlara əbədi həkk olunmaq hər aktyora nəsib olan xoşbəxtlik deyil. Görkəmli aktyor Hacıbaba Bağirov bunu bacarmışdı. O, adını teatr və kino tariximizə öz istedad və zəhmətinin qüdrəti ilə yazdırmışdı.

Aktyorun doğum günü (12 iyun) ərəfəsində “Kaspi”nin “Doğmalar”ında həyat yoldaşı Arzu Bağirova ilə söhbətlaşdıq.

“İŞ, TEATR ONUN ÜÇÜN BİRİNCİ İDİ”

● Hacıbaba Bağirovla son müsahibəm Musiqili Komediya Teatrında - onun direktor və bədii rəhbər olduğu vaxta təsadüf etmişdi. Marağımı boğa bilməyib haqqınızda soruşdum. Xoşbəxt görünürdü...

● (sözümlü kəsir-T.M.) Görünmürdü, xoşbəxt idi...

● Bu sözləri indiki kimi yadımdadır: “Hər gün pəncərədə dayanıb məni yola salır, maşına minməyincə pəncərədən çəkilir...” Xatırlayırsınız o anları?

● Xatırlayıram... Hər səhər dururdun, yeməyini yeyirdi, yola salırdım. Onda biz ikitəqə evdə yaşayırdıq. Balaca bir evyanımız vardı, mətbəxə qatmışdıq. Sürtücü düz blokun qabağında onu gözləyirdi. Hər dəfə maşına minəndə başını qaldırıb, əl edirdi. Mən də əl etdikdən sonra yola düşürdüyü. Baxmayaraq ki, bir saat sonra biz yenə görüşürdük. O, müdir olduğuna görə hər gün işə tez gedirdi. Mən də sırası işçi olduğuma görə gündüz 11-də gedirdim. Bir gün də hava çox yağışlı və soyuq idi. Onu yola saldım və çarpayuya uzandım. Bir də gördüm zəng edir: “Mən burdayam, gedim ya qalım?” Eyvana yaxınlaşdım, gördüm yuxarı baxır. Hər gün eyni proses idi... Teatr bizim ikinci evimiz idi. Hacı bazar günləri də işə gedirdi, çünki tamaşalar olurdu. Həftə həftənin birinci günləri - teatrın istirahət günü də gedirdi. O, çox dəqiq adam idi. Tamaşa başlamamışdan hər aktyor saat 5-də öz qrim otağında olurdu. Hacı da bu adəti pozmurdu. Lap ikinci hissədə oynasa belə, aktyorlardan qabaq qrim otağına gedib tamaşaya hazırlanırdı. “Mən nümunə

olmalıyam”, - deyirdi. İş, teatr onun üçün birinci yerdə idi.

“MƏN HEÇ KİMİN AİLƏSİNİ DAĞITMAMIŞAM”

● Yadımdadır, o vaxt sizinlə evlənəndə söz-söhbətlər səngimirdi. Sizin evlilik hekayəniz hamıya maraqlı idi. Onda sosial şəbəkələr bu qədər yaygın deyildi, amma ciddi mediada belə yazılırdı. Şəxsi həyata baş qoşmaq kimi çıxmasını istəməzdim, amma bəlkə illər keçəndən sonra danışsınız. Bu hekayə nədən başladı?

● Biz kiütlədən həmişə uzaq durmuşuq. Bu gün bloqerlər, tik-tokerlər və başqaları tanımaq istəyirlər. Hacınin buna ehtiyacı yox idi. Biz hər şeydən uzaq qalırdıq. Bu gün də eləyem. Reklamdan, tanınmaqdan uzağam. Bu, nə mənə, nə də övladıma lazımdır. Hacınin həyatında çox az dostu vardı. Mənim də ətrafım geniş deyildi. Bu gün də elədir - ətrafımda anamdır, övladımdır... Heç kimlə maraqlanmıram. Hər insan həyatı bir dəfə yaşayır. Ətrafına zərər verməmək şərti ilə öz həyatıdır, necə istəyir elə yaşasın. Hacı ailə qurmağını heç

kimdən gizlətmirdi, efrdə də çıxıb danışdı. Yaş fərqi bizim olduğunu deyirdi. Mənim üçün də kimsənin fikri önəmli deyildi. Önəmli olsaydı, ən azı özümdən 37 yaş böyük insanla ailə qurmazdım. Mən əsas öz xoşbəxtliyimi düşünürdüm. Fikirləşdim ki, özüme uyğun bir insan seçmişəm. Onunla bir yerdə olmaq çox xoş idi. Bir qadın xoşbəxtliyi üçün nə lazım idisə, mən onu Hacıda tapdım. Seçimimi düz etdim. Mən heç kimin ailəsini dağıtmamışam. Biz evlənəndə Hacı artıq üç il idi ki, rəsmi boşanmışdı. Öncə mənim üçün önəmli olan dini nikah idi, bunu etdik. Dünyaya halal övlad gətirmək önəmli idi. Amma insanların söz-söhbətindən uzaq olmaq üçün biz rəsmi nikah da bağladırıq. Yoxsa bu rəsmiyyət mənim həyatımda heç nəyi dəyişmirdi. Bəziləri “rəsmi nikaha getdi ki, rəsmi xanımı olsun”, - deyə bilərdi. Əgər söhbət bizə dövlət başçısı tərəfindən hədiyyə edilən ikitəqəli mənzildən gedirdisə, sonradan bizə üçotaqlı mənzil də hədiyyə edildi. Biz heç rəsmən evli olmadığımız zaman Hacı ikitəqəli mənzili mənə hədiyyə etmişdi. Bilirsiniz ki, ev hədiyyə olanda bölünən əmlak

sayılır. Bu gün mən Hacıdan sonra 20 ildir ki, yalnızam. Övladım və anamla yaşayıram. Elə isə sual edirəm: bir qadının problemləri, evinin yükü, övladının təhsili kimisə maraqlandırır? Bu gün mən yalnız qızım Şölayə baxıb özümü xoşbəxt sayıram. Anamın sağlığı, yanımda olması da xoşbəxtliyimdir. Amma bir qadın xoşbəxtliyi... Mən yeddi il bir qadın kimi xoşbəxt oldum, bu gün o xoşbəxtlikdən çox uzağam. Özümü övladımın problemlərinə, təhsilinə həsr etmişəm. Hər günümə şükür edirəm! Yaşadığım xoşbəxt günlərimin xatirəsi mənə yetərlidir.

“MƏN HACININ İNSANLIĞINI SEVDİM”

● Hacı bir aktyor kimi çox məşhur idi. Olsun ki, “Şirbalanın sərgüzəşti” kimi “sərgüzəştləri” də olmamış deyildi. Ad çəkməyəcəyəm, sənət dostlarından biri mənə onun haqqında belə demişdi: “Hacıbaba həyatda iki şeyin pərəstışları idi - yaxşı geyimin və evlənməyinin. Hər gözəlin bir eybi olur, tez-tez evlənmək də onun eybi idi”. Bu fikirlərin fərqi nədir?

● Hacı mənəndən sonra belə bir şey etsəydi, mənim üçün problem olardı. Mən bürə olaraq oxatınam və çox qısqancam. Hacı heç bir nəqşən buraxmamışdı çalışırdı. Biz 24 saat bir yerdə idik. O, heç mobil telefonuna özü cavab vermirdi. Qısqancmağa bir səbəb yox idi. Yaşadığımız müddətdə mənsiz oynadığı tamaşası da yox idi. Mənsiz heç qrim otağına da getmirdi. Xasiyyətim bilirdi. Mən çox qısqanc olmuşam. Nə gizlədim, mənəndən çəkinirdi. İşdə təbii ki, işçilərlə danışmalı idi. Düşünürəm ki, hər kişi bir xanımdan çəkinməlidir. Bu, ən azı bir hörmətdir. Bu hörmət olmasa, ailə ayaq üstə durmaz. Mən həmişə deyirəm ki, ailə xoşbəxtliyi, sevgi təkə pulla deyil. Bir baxın, ən çox boşanmalar imkanlı insanların arasındadır. Hacı imkanlı olmayıb. Biz onunla ailə quranda altı ay kirayədə yaşamışdıq. Hacı hər dəfə evindən çıxanda yalnız pal-paltarını götürüb. O zaman Hacı sadəcə Xalq artisti idi, “Şöhrət” ordeni vardı. Bunlar da vərsə olmur ki, mənə qalsın. Mən Hacınin insanlığını sevdim. O, bir qadını necə ələ almağı bacarırdı. Bəlkə də bu, yaşla və ya həyat təcrübəsi ilə bağlı idi. Hacı çox erkən yaşlarında tanınmışdı. 28

yaşında “Ulduz”da oynamışdı. Şən-şöhrəti çox tez qazanmışdı. Ona görə xanımların damarını tutmağı bacarırdı. Mən onunla çox rahat idim, amma ayağımı bastalamamaq şərti ilə... Yalandan deyim ki, hər şeyə göz yumurdum, yox. Çox hökmlü xanımam. Əgər gənc bir xanım olaraq həyatımı ona bağlamışdım, o da bir kişi kimi ona dəyər verməli idi. Hacı özüne qarşı da çox diqqətli idi. O, geyiminə olduqca çox pul xərcləyirdi. Heç vaxt bununla bağlı ona “yox” demirdim. Fikirləşirdim: bir gün Hacı həyatda olmayanda özümə başlaşıla bilməzdim ki, o nəyisə istəyib, mən ona “yox” demişəm. İstədiyi həyatı ona bacardığım qədər yaşatmışam. O da məni ovcunun içində saxlayıb.

● Kənardan müdaxilələr çox olurdu?

● Ailəməzdə heç bir problem, söz-söhbət olmayıb. Kənardan müdaxilə çox böyük maneədir. Ancaq iki insan bir-biri üçün yaşayanda bu, onlara mane olmur. Hacı heç vaxt həyatımıza heç kimi buraxmayıb. Evimizin qapısından keçən insanları çox az olub. Hacı incəsənət adamlarının evində olmasını sevmirdi. Və ya qohum-əqrəbə çox gəlib-gətsin, həyatımıza müdaxilə etsin... Bu xasiyyətini də çox bəyənidim.

● Bəlkə bəxtiniz onda gətirib ki, Hacınin “mülayim”, belə deyim, sizi əzizləyə biləcəyi vaxtına düşmüşünü?

● Yağın (güllər - T.M.). Həmişə deyirdim ki, sənin görüb doymuş vaxtına düşmüşəm. O, ancaq ailə, rahatlıq istəyirdi. Həftədə bir dəfə restoranda yemək günümüzdə vardı. Qalan günlər dörd divarın arasından çıxmırdı. İş və ev...

Fotolar: Əjdər İbrahimov - Global Photostock

“DÜNYASINI DƏYİŞMƏMİŞDƏN BİR GÜN ƏVVƏL DEDİ Kİ...”

● Hacınin vəfatından sonra həyatdan necə baş çıxardınız? Azyaşlı uşaqla sizə çətin olmadımı?

● Qızım iki yaş üç aylıq idi. Hər şey o qədər birdən, gözlənilməz oldu ki... Hacı altı ay əvvəl bütün analizlərdən keçmişdi. Ona demişdilər ki, analizlərin cavabı gənc bir oğlann analizləri kimidir. Nə Hacı buna hazırlıq idi, nə də mən... Hacı ən azından məni, övladını düşünəcəkdı. O, ailəyə çox bağlı idi. Amma öncədən heç nəyi düşünmə bilmədi. Zaman olmadı. Dünyasını dəyişməmişdən bir gün əvvəl dedi ki, “Arzu, sənin məni istədiyini bilirdim, amma bu qədər istədiyini bilirdim. Sənə söz verirəm: buradan çıxandan sonra sənin bu borcundan çıxmağa çalışacağam”. Amma qismət belə gətirdi...

Hacınin mənə olan sevgisinə, diqqətinə xəyanət etmədim. Onun ölümündən sonra da buna xəyanət kimi baxıram. Mən Hacınin adına layiq həyat sürməyə çalışdım. Nə etdimsə, övladım üçün etdim. Təbii ki, çox çətin idi. Problemlər çox idi. Uşağa təhsil vermək də maddiyyat tələb edir. Düşünürəm ki, bir valideynin

övladına verə biləcəyi ən böyük varislik onun təhsilidir. Qızımın təhsili üçün özümdən hər şeyi kəsdim. Qızım Ankarada Hacettepe Universitetinin siyasi bilimler və idarəetmə fakültəsində oxuyur. Altı dil bilir. Rəssamdır. İki dəfə sərgisi keçirilib. Bu gün qızıma görə çox rahatam.

● Qızınızın aktrisa olmağa heç həvəsi olmadı?

● Yox... Düşündüyü ki, çətindir. Hacı onu uşaqlıqdan həkim görmək istəyirdi. Düzdür, qəbulu qazandıq. Hacettepe Universiteti ona həm tibbi, həm hüquqşünaslığı, həm də siyasi bilimler fakültəsini təklif etdi. Bu, hər abituriyentə olunmayan təkliflərdir. Mən tibbi istəmədim, amma doğrusu, bu gün çox peşmanam. Siyasi bilimler və idarəetmə ixtisası da yaxşıdır. Əsas odur ki, Bakıya qayıdandan sonra iş tapılsın.

NOSTALJİ HİSSLƏR

● Hacıbaba Bağirov “Muskomediya”nın gur-gur gurlayan vaxtlarında - teatra insan axını, kassada bilet növbələri, alqışların gur olan vaxtında rəhbərlik edirdi. Özü də səhnədə idi. Amma bu gün, məsələn mən “Bankir adaxlı”dan aldığım zövqü indi ala bilmirəm...

● Bilirsinizmi, bu, nədən irəli gəlir? Biz sovet dövrünün uşaqlarıyıq. O zaman Nəsibə xanım, Hacıbaba, Sayavuş Aslan, Yaşar Nuri kimi aktyorlar vardı səhnədə. Daha çox nostalji hissləriniz olduğu üçün belədir. Teatr salonu

yenə də tamaşaçılarla dolu olur.

● İndi teatra daxil olanda hansı hissləri keçirirsiniz?

● Teatrın bütün divarları, əşyalar, oturacaqlar dəyişsə belə, mənə onu xatırladır. Hər an elə bilirəm ki, pərdə arxasından Hacı çıxacaq. Mənim bütün xatirələrim onunla bağlıdır. Bu xatirələr heç vaxt silinmir. Hacı çox parfüm işlədirdi. Ətrinin iyi özümdən sonra iki saat dəhlizdən çəkilmirdi. Aktyorlar bu qoxudan onun gəldiyini bilirdilər. Həyatda çox ciddi və ağır adam idi. Sözlün əsl mənasında “şəxsiyyət” deyə bilərəm. Köhnə kişilərdən idi. Mən bu xüsusiyyətlərinə dəyər verib onunla ailə qurdum. Bu, təkə Hacıya əl deyil, dünyanın bütün komikləri həyatda çox ciddi insanlar olub. Və çoxunun da son həyat yoldaşları özlərindən çox gənc olub. Bu da yaqın onların taleyi imiş...

DAVAM EDƏN ƏNƏNƏ

● İyunun 12-də Hacıbaba Bağirovun anadan olduğu gündür. Doğum və xatirə günlərinə necə qeyd edirsiniz?

● Hacınin ölümündən sonra 17-18 ildir ki, bu ənənə davam edir: evdə yığışırıq. Hamı bilir ki, qapım açıqdır. Ad günü və xatirə günü yığışılıq qəbri üstünə gedirik. 12 iyun - doğum günü və 4 oktyabr - xatirə günü bizim şəhərimiz halva çalmaqla başlayır. Bir stakan çay içib ruhunu yad edirik. Hacı xoşbəxt ailə başçısı idi. Elə bir gün yoxdur ki, mən ona rəhmət oxumayım...

